

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 172/2020
04.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Владимира Јукића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 број 582/2019 од 16.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 04. марта 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Јукића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 број 582/2019 од 16.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 12К број 138/18 од 05.10.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 15.02.2018. године до 17.10.2018. године.

Истом пресудом, на основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка – судског паушала, плати суду износ од 5.000 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 582/2019 од 16.07.2019. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, пресуда Вишег суда у Београду 12К.број 138/18 од 05.10.2018. године преиначена је у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о казни, тако што су кривично-правне радње због којих је окривљени АА првостпеном пресудом оглашен кривим, правно квалификоване као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од

15.02.2018. године до 17.10.2018. године, док је у непреиначеном делу првостепена пресуда остала неизмењена, а жалбе окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката Дениса Бећирића, одбијене су као неосноване.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Владимир Јукић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 број 582/2019 од 16.07.2019. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду тако што ће потврдити првостепену пресуду, или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, пред другим већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, прекорачио оптужбу, и на тај начин учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је оптужним актом окривљеном АА стављено на терет извршење кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, али да се из самог оптужног акта не може видети која је то од алтернативно одређених радњи из става 3. стављена на терет окривљеном, па је Апелациони суд у Београду, као другостепени, оцењујући да је у конкретном случају кријумчарен већи број људи, и поред тога што „ни само тужилаштво није заступало такву оптужбу“ прекорачио оптужни акт. Према ставу браниоца, другостепени суд није био овлашћен да даје правну оцену квалификације дела, па је квалификујући радње окривљеног као кривично дело из члана 350. став 3. КЗ нарушио „законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде“, односно прекорачио оптужбу.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није прекорачена оптужба. Ово с тога што у конкретном случају чињенични опис предметног кривичног дела у изреци правноснажне пресуде ниједном речју није измењен у односу на чињенични опис из оптужног акта. Изложеним наводима захтева се у суштини не указује на наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, већ на погрешну правну квалификацију предметног кривичног дела, односно на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која по налажењу Врховног касационог суда, није учињена правноснажном пресудом.

Наиме, другостепени суд је у својој одлуци на страни 4, четврти став и страни 5, став 1., 2. и 3., изнео јасне и довољне разлоге за свој став – да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

И по оцени овога суда, из чињеничног описа предметног кривичног дела, датог у изреци правноснажне пресуде, произилазе сва битна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, јер је према изреци правноснажне пресуде окривљени АА критичном приликом у стању урачунљивости, свестан противправности свог дела, чије је извршење хтео, у намери прибављања користи за себе, омогућио недозвољени боравак у Републици Србији већем броју лица, тако што је у кући у ..., улица ..., омогућио боравак за 37 илегалних миграната, страних држављана, који су на територију Републике Србије ушли на незаконит начин, при чему су мигранти за наведену услугу окривљеном АА или лицу које их је довело плаћали ноћење у износу од по 10 евра по особи.

Стога у радњама окривљеног АА стоје сви битни елементи предметног кривичног дела, а имајући у виду да се радња извршења из става 2. члана 350. КЗ састоји у, поред осталог, омогућавању другоме да недозвољено борави на територији Републике Србије, док квалификовани облик дела из става 3. постоји у случају ако је, поред осталог, кријумчарен већи број лица, па обзиром да се израз „кријумчарење“ односи на све облике извршења тежег облика кривичног дела из става 2. члана 350. КЗ и обухвата радње омогућавања другоме да недозвољено пређе границу Србије, омогућавање за недозвољен боравак у Србији или омогућавање транзита преко територије Републике Србије, то се и по налажењу овог суда, у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, како то правилно закључује и другостепени суд у побијаној одлуци.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаном пресудом нису учињене повреде закона на које се захтевом за заштиту законитости указује, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Јукића одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.